

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 406/2026
15.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела давање лажног исказа из члана 335. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Олега Копривице, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 5К.824/20 од 29.09.2025. године и Вишег суда у Панчеву КЖ1 298/25 од 09.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 15.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Олега Копривице, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 5К.824/20 од 29.09.2025. године и Вишег суда у Панчеву КЖ1 298/25 од 09.01.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву 5К.824/20 од 29.09.2025. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела давање лажног исказа из члана 335. став 3. у вези става 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 2 (две) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то трошкове паушала суду у износу од 10.000,00 динара, а у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Панчеву КЖ1 298/25 од 09.01.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Олега Копривице и потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву 5К.824/20 од 29.09.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Олег Копривица, због повреда закона из члана 6, члана 15, члана 74. тачка 1), члана 77. став 1, члана 124. став 1. тачка 2), члана 408, члана 428. и члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, те због повреде права на

правично суђење зајемченог чланом 32. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд укине пресуде Основног суда у Панчеву 5К.824/20 од 29.09.2025. године и Вишег суда у Панчеву КЖ1 298/25 од 09.01.2026. године и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе за кривично дело давање лажног исказа из члана 335. став 3. у вези става 1. КЗ.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацили захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се у конкретном случају у радњама окривљеног не стичу елементи бића кривичног дела давање лажног исказа из члана 335. став 3. у вези става 1. КЗ за које је правноснажно оглашен кривим, већ да се евентуално може радити само о кривичном делу лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац окривљеног даље у поднетом захтеву овај свој став, по налажењу Врховног суда, суштински образлаже тако што оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа од стране нижестепених судова, истицањем да не постоји ниједан доказ да је окривљени АА дао лажан исказ пред Основним судом у Панчеву у кривичном поступку К.бр.938/15, као и да је у конкретном случају чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, будући да је суд у предметном кривичном поступку пропустио да у својству сведока испита ББ и ВВ, занемарујући при томе одбрану окривљеног АА у којој је навео да ББ и ВВ нису лица која су га физички напала и да он није знао да је против њих двојице покренут кривични поступак по његовој кривичној пријави, већ је то сазнао тек када је наведена лица видео у суду и тада је изменио свој исказ, а по браниоцу суд је приликом одлучивања занемарио и чињеницу да у кривичном поступку К.бр.938/15 није ни

извршена доказна радња препознавања. Изнетим наводима захтева бранилац окривљеног, по налажењу Врховног суда, нижестепене пресуде суштински побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински својим наводима указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а која повреда одредбе ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да је изрека пресуде противречна разлозима пресуде, те да у побијаним пресудама нису наведени разлози о битним чињеницама, а и они разлози који су наведени су нејасни и противречни, као и да о битним чињеницама постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника. Осим тога, бранилац окривљеног као разлоге подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреде одредаба члана 6, члана 15, члана 77. став 1, члана 124. став 1. тачка 2), члана 408, члана 428. и члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног нижестепене пресуде побија и због повреда одредаба члана 6, члана 15, члана 77. став 1, члана 124. став 1. тачка 2), члана 408, члана 428. и члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Такође, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду закона из члана 74. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног даље у образложењу захтева уопште не указује у чему се конкретно састоји повреда закона из члана 74. тачка 1) ЗКП, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и да је окривљеном АА побийаним пресудама повређено право на правично суђење зајемчено чланом 32. Устава Републике Србије.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић